

— Щомъ ти се жъне — иди подъ крушата — тамъ има сърпове, вземи единъ и дойди да ни помагашъ! — отвърна му усмихната девойката.

Затича се момъкътъ, взе сърпъ и пъргаво зажъна. Скоро настигна девойката и другия момъкъ.

Зададе се презъ полето новъ, непознатъ момъкъ. Опжти се по пѣсенята. Изправи се край нивата, тупна калпакъ въ земята, провикна се, та гората екна:

— Ама че хубава нива, така ми се жъне, че самъ бихъ я ожъналъ до довечера!

— Щомъ си толкова голѣмъ юнакъ, опитай се да те видимъ — тамъ подъ крушата има сърпове, вземи единъ и помагай ни! — отвърна му засмѣна девойката.

Затича се момъкътъ, взе сърпъ, развъртъ се, скоро настигна другитъ.

Така, докато слънцето като огненъ ястребъ бавно изшумѣ иззадъ гората, при девойката въ нивата се събраха шестима момци — все отборъ жътвари — единъ отъ другъ по-работливи, по-напети.

Започнаха да се надпреварватъ предъ девойката. Залюлѣ се нивата, зашумѣ, златенъ житенъ прашецъ се вдигна надъ нея.

Жънатъ момцитъ, та звънтятъ сърповетъ, жъне и пѣе девойката, та полето кънти. Шумятъ ржкойки — вѣтръръ полъхва, грѣе ясно слънце, едъръ потъ се рони отъ чело.

Вдигна девойката сърпа високо надъ главата си, и така се провикна — запѣ, че всичко занѣмѣ. Спотаиха се поля и гори, върхове и долове. И вѣтрърътъ като че спрѣ за мигъ, престана глъчката въ нивята, оставиха сърпове жътвари — услухаха се, вдигнаха глави жътварки — учудиха се — коя ли пѣе съ такъвъ ясенъ гласъ!

Откъмъ съседното село се зададе непознатъ момъкъ на конь.

Спрѣ коня край нивата, вдигна ржка надъ челото, изгледа